

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z wniosku A. B.
przeciwko A. [...] w W.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 25 marca 2013 r., sygn. akt XXI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, odstępując od obciążania powódki tymi kosztami w pozostałym zakresie.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 marca 2013 r., XXI Pa [...], Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. oddalił apelację powódki A. B. od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 9 lipca 2012 r., VIII P [...], oddalającego powództwo przeciwko A. [...] w W. o przywrócenie do pracy.

Od wyroku Sądu Okręgowego powódka wniosła skargę kasacyjną, w której wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniła potrzebą rozstrzygnięcia następujących zagadnień prawnych: 1) "w jakim stopniu prawomocny wyrok sądowy orzekający przywrócenie pracownika do pracy może być nie stosowany

przez podmiot do którego jest adresowany; czy wykonaniem wyroku sądowego przywracającego pracownika do pracy jest formalne jego zatrudnienie a jednocześnie rozwiązanie umowy bez zawinienia pracownika już w drugim pracy podjętej w tym trybie; czy A. [...] dobierać pracowników nie wedle zasady ich merytorycznego przygotowania do pracy a gwarantujących włączania się w kształtowanie dobrej atmosfery w stosunkach międzyludzkich?"; 2) "w jakim stopniu wynikający z art. 38 § 1 k.p. obowiązek konsultacji ze związkami zawodowymi zamiaru rozwiązania umowy o pracę osoby jeszcze niezatrudnionej skuteczny jest wobec tej osoby zatrudnionej po konsultacji a następnie zwolnionej?". Powódka wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odrzucenie skargi, ewentualnie o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania lub o jej oddalenie, a także o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powódka uważa, że wniesiona przez nią skarga powinna zostać rozpoznana z uwagi na konieczność rozstrzygnięcia przedstawionych zagadnień prawnych odnoszących się do kwestii wykonania przez pracodawcę orzeczenia restytuującego stosunek pracy oraz przeprowadzenia konsultacji związkowej poprzedzającej (ponowne) rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z pracownikiem przywróconym do pracy na mocy prawomocnego wyroku sądowego. Sąd Najwyższy jednak nie podziela poglądu o występowaniu w sprawie takich zagadnień prawnych, wobec czego wskazana okoliczność nie jest uzasadnioną przesłanką przyjęcia skargi do rozpoznania.

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że sformułowanie "istotnego zagadnienia prawnego" musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie powinno: 1) przybrać formę pytania, 2) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, 3) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny, aby umożliwiło Sądowi kasacyjnemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi w kwestii prawnej, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu, 4) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą oraz 5) dotyczyć problemu, który rzeczywiście (a nie pozornie) budzi istotne (poważne) wątpliwości prawne. Konstrukcja "istotnego zagadnienia prawnego" powinna zatem opierać się na określeniu przepisów prawa (materialnego lub procesowego), w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Chodzi przy tym o przypadki, gdy określony przepis prawa nie doczekał się wykładni, bądź jest ona niejednolita (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231 oraz z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365). Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne" (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51).

Powódka nie spełniła tych wymagań w przypadku pierwszego z przedstawionych zagadnień już dlatego, że nie określiła wyraźnie, z jakim przepisem prawa (materialnego) wiąże postawiony przez siebie problem. Można co najwyżej snuć domysły, że chodzi o wykładnię (zastosowanie) art. 48 k.p., który w określonej sytuacji faktycznej pozwala pracodawcy na odmowę zatrudnienia pracownika przywróconego do pracy na mocy wyroku sądowego. Jednak konkretyzacja zarzutów i wniosków kasacyjnych nie należy do Sądu Najwyższego, ale wyłącznie do strony wnoszącej skargę kasacyjną, która na tym etapie sporu jest obligatoryjnie zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego. Nadto, wszelkie argumenty przemawiające za potrzebą rozpoznania skargi

kasacyjnej muszą być odniesione do podstawy faktycznej i prawnej zaskarżonego wyroku oraz być adekwatne do podstaw kasacyjnych. W podstawach kasacyjnych powódka nie zarzuciła naruszenia art. 48 k.p., wobec czego ewentualne odwołanie się do tego przepisu w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i tak byłoby bezprzedmiotowe.

Sformułowane we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zagadnienia prawne (także drugie dotyczące wykładni art. 38 § 1 k.p.) opierają się na okolicznościach nieadekwatnych do podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku oraz przedstawionych w nim ocen prawnych. Powódka twierdzi, że - pomimo wyroku restytuującego stosunek pracy - strona pozwana "odmówiła ponownego jej zatrudnienia" i wszczęła procedurę konsultacyjną (art. 38 § 1 k.p.) w czasie, gdy powódka nie nabyła jeszcze "statusu osoby (ponownie) zatrudnionej". Tymczasem z ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku - którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) - wynika, że powódka po prawomocnym przywróceniu jej do pracy, zgłosiła w terminie ustawowym (w dniu 3 lutego 2010 r.) gotowość jej podjęcia a pracodawca niezwłocznie wystawił jej skierowanie na profilaktyczne badania lekarskie w placówce L. [...], gdzie skarżącej zaproponowano przeprowadzenie badań w dniu 11 lutego 2011 r. Powódka wykonała badania wcześniej (8 lutego 2011 r.) w innej placówce medycznej i tego dnia dostarczyła ich wynik (zaświadczenie lekarskie) pracodawcy, który dopuścił ją do faktycznego świadczenia pracy w dniu 15 marca 2010 r. Z powyższego wynika, że pozwany pracodawca "wykonał" orzeczenie restytuujące stosunek pracy powódki (dopuścił ją do pracy w znaczeniu prawnym) w dniu 3 lutego 2010 r. (a więc w dacie, w której skierował powódkę na badania lekarskie). To zaś oznacza, że powódka została "przywrócona do pracy" (w prawnym znaczeniu "ponownego zatrudnienia" przez pracodawcę) w dniu 3 lutego 2010 r., a nie później, jak błędnie wywodzi się w skardze. W dniu 15 marca 2010 r. powódka podjęła jedynie faktyczne świadczenie pracy. Rozpoczęcie przez pracodawcę w dniu 3 marca 2010 r. procedury konsultacyjnej przewidzianej w art. 38 § 1 k.p. nie dotyczyło wobec tego "osoby jeszcze niezatrudnionej". Skoro zagadnienia przedstawione przez powódkę nie są adekwatne do podstawy faktycznej i prawnej zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, to nie stanowią przesłanki przyjęcia

skargi do rozpoznania, bo ich wyjaśnienie nie miałoby znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461), przy czym z uwagi na sytuację osobistą i majątkową powódki, na mocy art. 102 k.p.c., postanowił zwolnić ją z obowiązku zwrotu na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania w części przekraczającej kwotę 120 zł.

aw